

des i dag i egnsudviklingslovens § 9, jfr. lov nr. 219 af 7. juni 1972.

Egnsudviklingslovens § 9 er ikke i almindelighed en egnet hjemmel til formålet, allerede fordi behovet for en sådan finansieringsordning ikke er begrænset til egnsudviklingsområderne.

Spørgsmålet om oprettelse af en særlig finansieringsordning for erhvervsjendomme til nyetablerede mindre virksomheder har tidligere været drøftet med erhvervenes og de kommunale organisationer, der har givet udtryk for en positiv interesse for etablering af en sådan ordning byggende på princippet om en blandet statslig og kommunal lånfinansiering gældende for hele landet.

Det foreslås derfor under den bestående låneordning for håndværk og mindre industri at skabe hjemmel for en kombineret statslig og kommunal finansieringsordning med henblik på tilvejebringelse af egnede og relativt billige erhvervslokaler til mindre – fortrinsvis nyetablerede – virksomheder.

Ad 3. Ændring af lov om egnsudvikling

Egnsudviklingsordningen har i den årrække, den har eksisteret, givet et meget betydeligt bidrag til at skabe en mere jævn industriel udvikling i Danmark. Gennem de tusinder af arbejdspladser, der er skabt, er der givet et væsentligt bidrag til beskæftigelse af den arbejdskraft, der ikke mere er beskæftiget i landbruget.

Selv om den industrielle fordeling på landets forskellige regioner dermed er blevet mere jævn, er der – når man tager hensyn til den samlede erhvervsfordeling, herunder bl.a. serviceområderne – stadig tale om betydelige forskelle i beskæftigelsesmuligheder og erhvervs miljø i bred betydning.

Egnsudviklingens effektvurdering viser meget tydelige beskæftigelsesmæssige resultater af den givne støtte, ligesom de egnsudviklingsstøttede virksomheder har betydelige positive valutamæssige virkninger såvel ved direkte eksport som ved importkonkurrerende produktion. Egnsudviklings-

ordningen hævder sig således meget positivt blandt de forskellige erhvervsstøtteordninger, samtidig med at den støtter landets svageste områder.

Et særligt aspekt af egnsudviklingsordningen er i øvrigt, at den indeholder muligheder for at modvirke særlig truende udviklinger på det erhvervs-mæssige område i en egn af landet på fuldt EF-medholdelig måde.

Det er i øvrigt væsentligt at være opmærksom på, at egnsudviklingsordninger findes generelt i EF-landene og på et økonomisk niveau, der pr. indbygger generelt ligger over det danske.

En nedtrapning af egnsudviklingsstøtten alene i Danmark vil dermed automatisk også gøre Danmark mindre attraktivt over for udenlandske investorer og kan endda friste danske virksomheder til at udnytte de øvrige EF-landes bedre ordninger.

En omlægning af ordningen til en fond, der får rådighed over renter og afdrag på tidligere egnsudviklingslån såvel som på fremtidige lån, vil efter forslagsstillernes opfattelse indebære en stabilisering af egnsudviklingens finansielle muligheder.

Egnsudviklingsordningen har i virkeligheden i de senere år været selvbærende, forstået på den måde, at ydelserne på tidligere afgivne lån har svaret til de årlige finanslovbevillinger bortset fra de direkte investeringstilskud, som gives til projekter med særlig høj beskæftigelsesvirkning i særlig vanskeligt stillede områder.

For 1983 udgjorde ydelserne på tidligere afgivne lån således godt 260 mill. kr. over for bevillingen på finansloven på 345 mill. kr. inkl. investeringstilskud.

Den statslige nettoudgift ved egnsudviklingsordningen har således været knap 90 mill. kr. eller svarende til det direkte investeringstilskud.

Den foreslåede ordning forudsætter, at egnsudviklingsfonden ud over rådigheden over ydelserne på afgivne lån årligt bevilges en værdireguleret ramme for investeringstilskud på finansloven, hvilket for 1984 kan budgetteres til 100 mill. kr.